

BĚSŮV BRLOHI

VASILIJ GOLOVAČEV

TRIFID

Vasilij Golovačev
Běsův brloh

Copyright © Vasilij V. Golovačev, 2002 by EKSMO (Moskva)

Translation © Vlado Ríša, 2007

Cover © Milan Fibiger, 2007

© TRITON, 2007

ISBN 978-80-7254-699-2

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.triton-books.cz

VASILIJ GOLOVAČEV

BĚSŮV BRLOH

VASILIJ GOLOVAČEV

BĚSŮV
BRLOH

TRITON

Sabat u vrat

Utichl vítr a na ostrově zavládl klid. Les ztuhl a naslouchal tomu nepřirozenému tichu. Sledoval mýtinu uprostřed ostrova s poraženými a dávno uschlými stromy, které mířily svými korunami do středu lesního palouku. Měsíční úplněk vyhlédl zpoza mraků a postříbřil smutnou krajinu, která ani ve dne příliš nehýřila barvami. Teď jí vládly jen dvě – černá a přízračně žlutá. Nicméně ticho netrvalo dlouho.

Jakmile vyšel měsíc, v průlivu, oddělujícím nevelký jezerní ostrov od pobřeží, se objevil hádek lodí; bylo slyšet skřípění havlinek, zurčení a pleskání vody. Lodě přistály u mírného písčitého břehu. Vyskakovaly z nich černé postavy v pláštích s hrotitými kapucemi. Bylo jich mnoho, minimálně padesát, a každá nesla kříži podobný předmět se zahnutými konci. Potom z loďky vyložili na břeh dva vaky. Jeden položili na nosítka, kterých se chopili čtyři muži. Podle toho, kolik museli vynakládat úsilí, byl vak těžký. Druhý vak si hodil jeden z černooděnců na rameno.

Mířili k mýtině v lese.

Padlé stromy tvořily zvláštní mnohacípou hvězdu.

Muži v pláštích obkroužili malý kopeček v holém středu mýtiny. Mniši sundali vak z nosítek a vyňali z něj plochou, kamennou desku. Měla v průměru metr a její tloušťka nepřesahovala třicet centimetrů. Položili ji na vrcholek kopečku a vytvořili tak něco jako oltář. Deska

měla tmavohnědou barvu, barvu zaschlé krve. Byla na ní vytesána jakási apokalyptická tvář, něco mezi drakem a rohatým dinosaurem, a přitom přeci jen trochu připomínala tvář slepého člověka.

Mniši odnesli nosítka stranou, poté uchopili do rukou kříže se zahnutými konci a zdvihli je nad hlavy. V měsíčním světle bylo vidět, že na jejich horních koncích jsou pěticipé hvězdy postavené na hrotu.

Poslední mnich přinesl vak, v němž se zmítalo cosi živého, rozvázal ho a vysypal na zem kozla s dlouhými, zahnutými rohy. Kozel se uhodil o kámen, vyskočil na nohy a zpitoměle potřásal hlavou. Zamečel. Byl to jediný zvuk, který narušil úplné, hrůzné a nepřirozené ticho vládnoucí na ostrově.

K oltáři se přiblížil vysoký, nahrbený mnich. Natáhl ruku s křížem směrem ke kamenné desce a promluvil v neznámém jazyce, jehož slova sestávala prakticky pouze ze souhlásek. Konce křížů s hvězdami se rozzářily purpurovým světlem. Vzduch se pohnul, zdvihl se vítr. Hrbatý ceremoniář zakřičel ještě několik chrčivých slov, která bičovala okolní prostor. Odněkud zdola, z hlubin ostrova, se rozezněl dunivý hukot. Kolem nehybného řetězu černých mnichů to zavylo a zarachotilo. Z nebes sjel jasně zelený blesk a uhodil do kamenné desky. Ta zazářila přízračným nazelenalým světlem.

V tom okamžiku mnich, který ho přinesl, kozlovi nožem rozpáral hrdlo. Chytil ho za nohy a zdvihl ho tak, aby proud krve vystříkl na kámen.

Zasyčelo to.

Zazněla hromová rána.

Zdola, zpod desky, vylétl snop fialovozelených blesků a vpil se do kamene, který zprůzračněl jako kdyby byl ze skla. Démonova hlava, vytesaná do kamene, nabrala tře-

tí rozměr a vypadalo to, jako kdyby vyskočila z desky. Vyrostla nad mýtinou a její vrcholek se ocitl nad korunami stromů.

Ožila.

Nicméně démonovy oči zůstaly slepé, prázdné a mrtvé. Hlava – napůl draka a napůl člověka – se několikrát otočila všemi směry, než se opět stáhla do zčernalého, jakoby zuhelnatělého kamene. Zaduněla další rána. Země se zachvěla. Další stromy padly korunami ke středu mýtiny. Vypadalo to, jako kdyby se otevřelo nekonečno, které pohltí vše. Mnichy, stromy, oltář i hlavního ceremoniáře.

Za chvíli však rachot ustal, hukot zanikl v hloubi země, vítr utichl a rozhostilo se roztřesené ticho. Měsíc se opět skryl za mraky a mýtina se oděla do černočerné tmy.

Kříže, které drželi mniši nad hlavami, přestaly svítit. Mlčky je ukryli do záhybů plášťů a vydali se nazpět k loďkám. Čtveřice mužů zavinula pohaslý a páchnoucí kámen do černé tkaniny. Uložili ho na nosítka a s námahou ho nesli zpět ke břehu. Vypadalo to, jako kdyby kámen ztěžkl.

Uprostřed mýtiny zůstal jenom hrbatý mnich, sehnutý pod tíží neúspěchu. Oběma rukama se opíral o sukovitou berli. Hnusný smrad, který tu zbyl jako jediná památka po zabitém kozlovi, spáleném černou energií, mu zřejmě vůbec nevadil.

„Rituál je zastaralý,“ zabrumlal mnich dutým hlasem. „Modul shořel a neotevřel se... ať přijde ten, jehož jméno bude vysloveno!“

Z kopečku uprostřed mýtiny se k nebi vznesla fialová jiskra, rozprskla se do svítícího oblaku a pohasla.

Hrbatý mnich se nehýbal, díval se kamsi pod zem jako začarovaný. Potom zašeptal jakési chrchlavě svištivé slo-

vo a namířil si to z mýtiny do lesa. Do loďky usedl jako poslední.

Vesla se ponořila do vody, loďky se pohnuly průlivem k jezeru a zmizely za stěnou rákosí. Ještě nějakou chvíli bylo slyšet skřípot havlinek a pleskání vody. Pak utichlo i to. Znova vyhlédla luna a ozářila letícího stříbřitého ptáka, vznášejícího se nad ostrovem. Byl to obrovský albatros. Zakroužil nad mýtinou, na níž se uskutečnilo tajemné mysterium s kozlí obětí. Pak zamířil k jihu a zmizel v oblacích.

* * *

Hrbatý pořadatel černé mše se vrátil do své cely v Morokově chrámu, kam prostí smrtelníci neměli přístup vůbec, a ze zasvěcených mágů jen málokterý. Jmenoval se Chrisanf, ale častěji mu říkali Chris. Odložil plášť a zůstal oblečený jenom v černém kaftanu s atlasovými klopami a manžetami zdobenými vyšitými postavami, které byly vidět jenom z určitého úhlu. Přecházel z rohu do rohu, napříč neútulnou celou s jedinou židlí a prostým lůžkem, přiraženým ke stěně. Vyšel ven a vydal se chodbou do dolního patra chrámu, kde se nacházely komnaty velekněžky Pelageji, kterou asi před rokem sežral Prastarý. Její post doposud zůstal neobsazený, protože se nepodařilo najít vhodnou nástupkyni.

Prošel první i druhou celou, které odpovídaly dvěma úrovním bytí: poustevnicko-kajícnou a mnišskou, která sloužila pro práci s novickami a kněžkami chrámu, a úroveň gost-chi, kterou velekněžka používala při setkáních s lidmi, kteří pro ni byli důležití. Chris vyslovil zaklínání a vešel do třetí cely, sloužící k „úpravě“ emocí. Ta se nejvíc podobala apartmánu v pětihvězdičkovém hotelu. Tady velekněžka odpočívala a věnovala se tělesným potěšením.

Chris obhlédl celu, a pak otevřel nenápadná dvířka za širokou postelí. Nasál vzduch a dveře opět zavřel. Za nimi byla cela Ju, v níž se kdysi uchovávala zásoba Ju-an-šen-ši, tedy Morokova dechu, jeho mystická energie. Zásoba však už byla dávno vyčerpaná a nahradit ji nebylo čím.

Chris si povzdychl a otevřel další dvířka skrytá v protější stěně. Dlouho se přehraboval v baru a hledal láhev s nirgunou. Nenašel ji a vztekle si odplivl. Vzal láhev z temně hnědého skla a přímo z ní se zhluboka napil. Strnul se zavřenýma očima, chrčivě vydechl a vyhrkly mu slzy.

„Ta stará mrcha!“ procedil skrz zuby. „To je čistej strychnin a ne rum!“

Došel k posteli a představil si v ní osmnáctiletou krásavici, v níž se velekněžka proměňovala, když si chtěla užít tělesných radostí. V očích se mu na chvíli objevila touha. Dotkl se rozkošné, luxusní prošívané atlasové přikrývky a usedl na kraj lůžka. V té chvíli se cosi stalo.

Vzduch v cele se naplnil temným světlem a životem. Stěny za zachvěly. Postel se pohnula. A vzápětí si vyumělkovaná, obrovská domácí televize v rohu cely povzdychla jako živá a změnila se v cosi nestálého, tekoucího, co měnilo tvar i velikost. Dvoumetrová obrazovka modře zazářila a místo ní se objevilo bělmo příšerného oka.

Chris vyskočil, ale vzápětí spadl na postel, zesláblé nohy ho neudržely.

„Pane!“

V mágově lebce se ozval skřípavý, chladně lhostejný hlas:

„Neotevřel jsi Vrata!“

„Ne, Pane...“ sklonil zpocený mág hlavu. „Modul byl opracován Silou opačného náboje a zavřel se. Nejsem

schopný ho odblokovat. Nemám dostatečnou moc. Potřebuji nirgunu. A navíc je bezpodmínečně nutná přítomnost velekněžky, která má schopnost přejít na egregor tvůrce. A jsou nutné novicky, které budou připravené stát se vašimi průvodkyněmi.“

„Spoj mě s Černým Vijem! Neslyším ho!“

„Černý Vij... zmizel... zneutralizoval ho volchv Jevstigněj.“

Televizor se rozčlilil.

„Proč jsi tomu nezabránil?!“

„Agent Černého Vije, kterému říkal Bezejmenný, odvedl moji pozornost. Přešel na stranu volchvů. Zatímco jsem se zabýval jím, Černý Vij...“

„Potřebuji jiného emisara!“

„Mohu vám jednoho navrhnout...“

„Jsi starý a slabý!“

„A-ano, Pane,“ zajíkl se Chris, který opravdu chtěl navrhnout sebe. „Mám životopisy všech úředníků a oligarchů v Rusku. Jsou tam velmi zajímavé exempláře. Například šéf energetické společnosti. Nebo primátor sídelního města.“

„Potřebuji lidi, kteří mají moc, ale jsou *tiší!*“

„Chápu. Šedé eminence. Mám i takové. Například šéf administrace prezidenta Kalošin. Náměstek ministra vnitra. Někteří předsedové frakcí v parlamentu. Lidé spojující byznys a podsvětí. Například předseda Státní banky, náměstek generálního ředitele Všeruského výstavního centra. Celkem tu mám kolem stovky jmen.“

„A tvoje doporučení?“

„E-e-e-e...“

„Ale nesmíš se splést! Už jsi nadělal chyb víc než dost, právě tak jako Pelageja i Černý Vij. Málem jste zničili celou naši práci! Ještě jedna chyba a...!“

Chrisovu hlavu zachvátila šílená bolest. Dokázal neřvat bolestí, jenom se shrbil a tekl z něj pot. Zavřel oči, protože nevydržel černý pohled ožvlého televizoru, do něhož se přemístila Morokova psí-projekce. Černobohův sluha stále ještě bloumal po Zemi a hledal superzážitky, ale neměl možnost vrátit se do svého pekelného světa skrz uzavřená Vrata.

„Rozumím, Pane!“

„Proč váháš se jmenováním nové velekněžky?“

„Nejsou žádné vhodné kandidátky, Pane. Potřebuji dobrovolníci.“

„Najdi ji!“

„Hledám, Pane,“ sehnul se mág až k zemi. „Mám jednu vytipovanou. Vůdkyně sekty Lilith z Petrohradu. Je to čarodějka čtvrtého kruhu zasvěcení. Podporuje ji Černé bratrstvo. Říkají jí Černá hraběnka Evangelina, její světské jméno je Marina. Je jí čtyřicet let, je bohatá, má vlastní ostrov nedaleko Floridy a je velmi krásná.“

„Zajdi za ní a nabídni jí post velekněžky.“

„Mám obavu, že to nepřijme. I tak má všechno, na co si vzpomene.“

„Navrhni jí to, a pak uvidíme.“

„Rozumím. Pane,“ Chris slábl, v uších mu zvonilo, ale nedokázal přerušit diskuzi, která ho velmi vysilovala.

„A otevři mi Vrata! Už je nejvyšší čas k návratu domů. Není to tady u vás útulné a nudím se. Nemám tady důstojné protivníky.“

„Už jsem se třikrát pokoušel...“

„A není už čas, abys odešel na odpočinek, čaroději? Abys získal maximální duchovní vliv na modul, nestačí Černá síla. Je potřeba obět! A obět nemůže být kozel nebo kočka... dokonce ani mučedník či mučednice nestačí. Musí to být hekatomba! Jenom smrt velkého množství

čistých, nevinných dívek je schopna otevřít znovu Vrata! Začni shánět harém!“

„Jistě, Pane! Dozvěděl jsem se, že volchv Jevstigněj, který měl prastaré manuskripty řízení, vyráběl Svantovítovy runy, aby mohl přivolat svého bílého boha.“

„Svantovít teď nemá čas na nějaké pozemské problémy.“

„Ale kdyby se nám podařilo najít runový grimoár, pomohlo by nám to opravit modul.“

„Hledej!“

„Už na tom pracuji... ale potřebuji pomoc a ochranu. Volchvové mají také Sílu a jsou schopni mi bránit v činnosti.“

„Budeš mít pomocníky. Proberu ty, které jsi navrhl. Brzy se s tebou spojí. A co se týče ochrany – cožpak Jagja nestráží chrám? Neschoval jsi ho díky spolupráci s ním?“

„Jagja přestal odpovídat. Pohltil Pelageju a vypadá to, že podléhá zbytkům její osobnosti. Už dvakrát opustil území chrámu. Obáváme se úniku informací.“

„Zklidním ho, i když to už možná nemá velký význam. Možná. Dostaneš další chcha. Čekej! A služ!“

„Ano, Pane!“

Chris povstal a klaněl se živému televizoru. Obrazovka zrudla a plivla po něm shluk nachové mlhy. Mág couvl a opět padl na postel. Na nějakou dobu přestal vidět, slyšet a myslet. Když se vzpamatoval, televize už „nedýchala“ a vrátila se k původnímu stavu. Morokova duše ji opustila.

Chris pocítil nezvyklý příliv sil a vzrušení. Vstal a protáhl si údy. Pak poskočil a málem narazil hlavou do stropní klenby cely. Nečekal to a radostí se rozesmál. Pocítil horkou krev a sílu, které mu proudily žilami. Morokův stín ho obdařil dávkou Ju-an-šen-ši. Rázem ze sebe shodil sto padesát let. Zmizely mu vaky pod očima, krás-

ky, kůže na tváři přestala vypadat jako starý pergamen, oči naplněné energií mu zářily.

Z vetchého, dvousetletého staříka se Chrisanf změnil v padesátiletého muže, schopného bez problémů okouzlit jakoukoli ženu.

„Děkuji, Pane!“ Mág se hluboce uklonil televizoru. „Odsloužím si to!“

Sebral skleněný zvonek ze stolku v rohu a zazvonil na něj.

Otevřely se nenápadné dveře a v cele se objevil zamračený mužik, zarostlý až pod oči a oblečený celý v černém. Bývalý setník, velitel chcha, důvěrník velekněžky Potap Lichovský. Byl už mrtvý, když ho Chris našel, a po vzkříšení se stal přízračným vojákem, zombií, a také mágovým sluhou.

„Přiveď mi novicku,“ přikázal Chris. „Z těch nových.“

Mužik se mlčky otočil, nepodivil se pánově změně a zmizel za dveřmi.

Chris si zamnul ruce a cítil slastné napětí.

Indikátor systému

Vsevolod Marjevič Kalošin působil dojemem tiché kancelářské krysy a v životě na nikoho nikdy nezvýšil hlas. Jako nikdo druhý uměl naslouchat a mlčet s chápavým výrazem, což mu samozřejmě pomáhalo při postupu po služebním žebříčku. Nebyl vysoký ani rozložitý, ale žilnatý. Dokázal chodit nehlučně a pružně, což vypovídalo o jeho obstojné sportovní přípravě, i když nikdy nepředváděl své fyzické možnosti a návyky.

Nebyl to žádný krasavec, hlavu měl jako okurku s velkou lysinou. Pleš se mu objevila už ve dvaceti letech. Měl řídoučkou bradku, bledé vpadlé tváře, bezbarvé oči a nikdy se nedíval druhým do očí. To všechno ho nekrášlilo. O to překvapivější byl fakt, že vedoucí administrativy Ruského prezidenta měl za ženu krasavici. Jak se padesátiletému tichošlápkovi podařilo udělat dojem na dvacetiiletou top modelku Idaškinského domu módy, zůstávalo tajemstvím pro všechny, kdo ho znali.

Vsevolod Marjevič Kalošin se narodil roku 1952 v Krasnogorsku, v Moskevské oblasti. V roce 1975 dokončil Kaliningradskou vysokou vojensko-inženýrskou školu. Pracoval ve výzkumném ústavu kosmu, zaujal vedoucí post ve firmě Mosinžremont. V roce 1988 odešel nejdřív pracovat do Komsomolu a pak do stranického aparátu. Všimli si ho kádrováci Ústředního výboru a on pronikl do byrokratického systému jako perspektivní pracovník. Pracoval v Gorbačovově administrativě a po-

tom i v Jelcinově. Šéfoval Fondu sociálních a ekonomických reforem, potom se vzdal zodpovědnosti, přesto však zůstal v Radě ředitelů. Začátkem jedenadvacátého století byl jmenován ředitelem administrativy prezidenta. V zásadě nebylo v jeho kariéře, právě tak jako u podobných úředníků státního aparátu, nic překvapivého. Kalošin se však lišil od ostatních kolegů tím, že nebyl prostým šroubečkem existujícího reálného systému moci, ale indikátorem přání mocenských struktur. Podařilo se mu pracovat se třemi prezidenty, a už to samo hovořilo o mnohém. Například o tom, že reálná moc nepřínáleží prezidentovi, ani parlamentu, ale mocné finanční skupině, která vždycky zůstává ve stínu.

A najednou se něco stalo. Vsevolod Marjevič Kalošin se změnil. Co se týče prezidenta, choval se jako obvykle, jako tichá voda, ale s podřízenými začal mluvit z vysoka, hrubě a pohrdavě. Během měsíce, od poloviny května do poloviny června, pod své vedení převzal všechny kremelské úředníky a stal se neomezeným pánem Kremlu a činil rozhodnutí, která dřív náležela pouze prezidentovi.

Jeho osobně to nevyvádělo z míry. Věděl, co dělá a kvůli čemu to dělá, protože se dobrovolně stal Černým Vijem, Morokovým emisarem, a ten se v lidech nemýlí.

Osmnáctého června Vsevolod Marjevič přijal ve svém kabinetě, který se nacházel v prvním patře Domu sovětů, hlavní budově administrativy Kremlu, mladého, černo-vlasého muže, pocházejícího z Kavkazu. Byl jím Chalil Mohamedovič Savagov, náměstek generálního ředitele Všeruského výstavního centra, dříve VDNCh. Rozhovor dvou nositelů Morokovy vůle byl krátký a došlo k němu beze svědků.

„Nejsem s vámi spokojený, vážený,“ řekl Kalošin a nenabídl hostovi, aby si sedl. Podle svého zvyku se

nedíval společníkovi do očí. „Kde jsou Jevstignějovy dokumenty?“

„Hledáme je,“ pokrčil rameny Savagov.

„Trvá vám to příliš dlouho. To je tak těžké najít všechny, kdo s volchvem byli v kontaktu? Vyslechnout je? A zjistit, kdo komu předal dokumenty a runovládce?“

„Dva už jsme našli, ale nic nevěděli. Zůstávají ještě čtyři. Jejich vyhledání nebude trvat déle než týden.“

„Máte tři dny. Najděte všechny, kteří měli co do činění s neutralizací Vrat, a zničte je! Především však najděte runovládce!“

„Dělám všechno, co závisí na mně... ale překážejí mi!“

„Tak je všechny zlikvidujte! Co vám ještě chybí?“

„Finance... a lidi.“

„Dostanete lidi i prostředky. Máme málo času. Pán dlouho čekat nebude a jestli uděláme nějaké chyby...“

„Udělám všechno,“ kývl Savagov a utřel si zpoceně čelo kapesníkem. „Potřebuji v první řadě odstranit ředitele...“

„To je váš problém. Ale ať to není moc nápadné. Někomu nastrčte, kdo ponese vinu. Nejlepší by bylo, kdyby z postu ředitele odešel sám. Příamá likvidace není pro nás prozatím výhodná. Jeho úroveň je dostatečně vysoká, má spojence, kteří jsou schopni do toho začít štourat. Něco si vymyslete.“

„Rozkaz, Vsevolode Marjeviči.“

„A teď o rituálním materiálu. Kolik jste ulovili panen?“

„Dvacet pět.“

„To je málo. Musí jich být minimálně padesát. Pán potřebuje *výbuch* utrpení, a ne pláč několika obětí. Shánějte další! Ale ne ve VVC, už jste tam způsobili dost rozruchu a vyplašili policajty. Kdyby se do toho vložilo FSB, skandálu bychom se nevyhnuli a bylo by po všem. Hledejte

někde mimo. Rusko je veliké a krásných děvčat je tu nepřeborné množství.“

„Připravil jsem akci, která vyjde,“ spěšně ze sebe vypálil Savagov. „Konkurz. Pod záminkou výběru dívek pro film najdeme ještě nezkušené...“

„V žádném případě! To okamžitě přitáhne pozornost tajných služeb.“

„Neuneseme je na území VVC. Zjistíme si adresy...“

Kalošin si odfrkl a vrhl ostrý pohled na svého společníka. Pohladil si lysinu.

„Dobře. To by mohlo fungovat. Ale v první řadě se zabírejte volchvovým okolím. Jevstignějovy grimoáry musím získat já!“

„Rozkaz!“

„Kontaktujte Chrise a zapojte ho do operace. Čaroděj toho už má za sebou dost, ale ještě nám poslouží – do odchodu našeho Pána. Pak se ho zbavíme. Ať přepraví panny do chrámu.“

„Rozkaz. Ať přijde ten, jehož jméno bude vysloveno.“

„Jděte.“

Zpocený Savagov se uklonil a vycouval z Kalošinovy kanceláře. Její majitel se za ním díval, a pak pronesl bezbarvým hlasem:

„Jestli se s tím nedokáže vypořádat ani on...“

Zazvonil červený telefon, který neměl číslo.

Vsevolod Marjevič vzal do ruky sluchátko a jeho vzhled se rázem změnil. Teď se tvářil podlézavě. Volal prezident.

Dej mi to, nevím co

Jednou týdně, většinou v sobotu, chodil s přáteli do sauny na Leningradské ulici nedaleko Říčního nádraží. Od těch neuvěřitelných a hrůzných událostí na jezeře Ilmeň uplynul rok. Podrobnosti už z paměti mizely, ale strach v duši instruktora bojového umění Ruské školy přežití Serafima Albertoviče Tymka stále zůstával. Prožil tehdy setkání s Morokovými sluhy a jen zázrakem zůstal na živu. O tom, co se událo na jezeře, nikomu nevyprávěl. Bylo mu jasné, že by mu stejně nikdo neuvěřil. A také měl na paměti dohodu s těmi, kdož byli u stěn nestvůrného a obludného Morokova chrámu.

Jejich cesty se rozešly.

Anton Gromov se oženil s Valerií Gnědičovou a přijal práci u soukromé ochranky.

Ilja Pašin se zřekl postu prezidenta Ruské školy přežití a oženil se s mladičkou Vladislavou, kterou zachránil před mnichy Morokova chrámu a vypravil se s ní na expedici kamsi na sever země.

Když se vrátil, zavolal Tymkovi, zeptal se ho na zdraví, a pak se zajímal o to, jestli ho někdo neobtěžoval. Tymko hned pochopil, o co mu jde, a odpověděl:

„Všude je ticho.“

Pašin poděkoval a popřál mu úspěchy a znova zmizel kamsi na expedici. Kam? To neřekl.

Tak Tymko, který vystudoval Dněpropetrovský tělovýchovný institut, bojoval v Afganistanu a Čečně, změnil

množství zaměstnání, a pak pracoval ve Škole přežití jako instruktor *BARSu**, zůstal sám.

Je pravdou, že ho to příliš neznepokojovalo. Byl mohutný, silný, se širokými rameny bijce schopného jediným úderem porazit býka. Vousáč Tymko se nikoho nebál a s nikým nenavazoval přátelství. Byl individualista. Byl přesvědčený, že vede ten jediný správný život. Že jeho známé nespěchají vdát se za něj, ho nijak netrápilo. Věřil, že je ještě příliš mladý na manželský život, i když už mu bylo čtyřicet dva.

V sobotu dvacátého druhého června se vypravil do sauny společně s Nikolajem Kudrjaševem, což byl také instruktor Školy, ale zabýval se extrémními situacemi. Nikolaj byl o deset mladší než Serafim, ale vypadal starší. Byl jako Tymkův rodný bratr, stejně podsaditý, zdravý a chlupatý, snad jen méně hlučný.

Ve dvanáct hodin už seděli v páře a tekl z nich pot. Vyprávěli si anekdoty a řvali smíchy. Potom se vykoukali v bazénku a šli se najíst. Dali si šašliky a zalévali je pivem. Ve dvě hodiny za nimi přijely známé, a teprve pak začalo být vedro, jak v přeneseném, tak i ve skutečně významu slova. To trvalo až do večera do šesti, kdy si Nikolaj vzpomněl, že ho doma čekají příbuzní. Za půl hodiny odjel s blaženým výrazem upachtěného dřevorubce na tváři.

Tymko se bavil s děvčaty nějakými fyzickými cvičeními, a pak je poslal pryč, i když měly chuť pokračovat. Hodinu si užíval v odpočívárně, zbavoval se únavy z páry. Zaplavoval si, snědl s chutí ještě jeden šašlik a už se chtěl vypravit domů, když zjistil, že u bazénu není sám. U kraje stáli dva muži a sledovali ho. Jeden byl vysoký a hrbatý, oblečený v černém plášti, který připomínal mnišskou

* BARS – vojenský bojový systém boje beze zbraně.

kutnu, druhý výrazně menší, ale ramenať, v černé ru-
bašce a volných kalhotách. Oba byli vousatí, ale hrbáč
byl prošedivělý. Jeho podsaditý společník měl vlasy čer-
né jako smola, bez jediného šedivého vlásku. Kromě to-
ho měl hrbáč na prsou podivný kříž z bledého, nažloutlé-
ho kovu, který vypadal jako nedokroucená svastika.

„Hergot, co tu děláte?“ vrátil se Serafimovi dar řeči.

Ovinul si kolem boků prostěradlo. Napadlo ho, že jsou
to majitelé sauny.

„Je to on?“ zeptal se nastydlým hlasem hrbáč.

„Jo,“ odpověděl černovlasý mužik. „Ať přijde ten, je-
hož jméno bude vysloveno!“

„Začni s výsledkem.“

Serafim se podíval nejdřív na jednoho, a pak na dru-
hého. Zamračil se.

„Co jste zač?“

„Příchozí,“ zakřenil se hrbáč, „pustíš nás, abychom se
mohli prohřát?“

„Hele, vypadněte odtud, dokud nejsem rozčílený!“

Hrbáčovy oči se zableskly a Serafim couvl, protože do-
stal silnou ránu do hlavy. Nebyl to fyzický úder, spíš fyzi-
ologický. Cévy se mu stáhly, krev se mu zastavila v těle.
V očích se mu zatmělo. Tymko se udiveně podíval na
mnichy. Promasíroval si zátylek, aby obnovil krevní oběh.

„Vy svině! Já vás...“

„Přestaň vyhrožovat, chlapečku,“ prohlásil basem čer-
novlasý muž. „Je to zbytečné. Víme, že jsi znal dědu
Jevstigněje z vesničky Parfino, která leží u Ilmeňského
jezera. Proto máme na tebe dva dotazy.“

„Jděte s nějakými otázkami někam!“ sveřepě odsekl
Serafim a snažil se zvládnout závrať.

Narovnal se a pustil se proti návštěvníkům.

„Vypadněte...“

Oči hrbatého mnicha opět vzplály černým ohněm a Tymko zmlkl, jako kdyby mu do úst vrazili roubík. Chytil se za krk a upadl na zem, protože ho nohy nedokázaly unést. Zasípal:

„Vy pakáži jedna...“

„Otázka první,“ pokračoval lhostejným hlasem černovlasý chlap. „Kam Jevstigněj schoval své knihy: volchvář, bojovou knihu a další?“

„Nevím,“ odsekl Serafim. „Nikdy jsem u něj na návštěvě nebyl. Raději se zeptejte...“

„Zeptáme,“ přikývl mladší muž. „Zeptáme se Pašina i jeho kamarádů. To znamená, že o knihách nevíš nic.“

„Dokonce ani nevím, že nějaké měl.“

„Může být. Druhá otázka: Tvůj kamarád Ilja Pašin ti neřekl nic o *tetragrammatonu*?“

„O čem?“ vykulil oči Serafim.

Obtížně se zvedal z podlahy.

„Jevstigněj se zabýval výběrem a výrobou run čili symbolů, aby z nich mohl sestavit jméno svého boha. Vyrobil je a někomu je předal. Komu? Pašinovi?“

„Copak já vím? Zeptejte se Pašina. Já jsem o ničem takovém neslyšel. Ilja se mnou na tohle téma nikdy nemluvil. Tragramon... To je blbost!“

Hosté se na sebe podívali.

„Mohl bych ho otevřít,“ navrhl černovlasý. „Řekne všechno, co ví.“

„Neví nic,“ povzdychl si hrbatý mnich. „Nesvěřovali se mu se svými tajemstvími. Najdi ostatní z Pašinova oddílu a hlavně Pašina.“

„Rozkaz, pane. A co mám udělat s ním?“

„K ničemmu ho nepotřebuji,“ hrbáč se otočil k Tymkovi zády a zamířil ke stěně. Jeho ruka do ní vnikla jako do nehmotné vrstvy mlhy.

„Vy paraziti!“ Serafim skočil k mužikovi a kopl ho vši silou – a netrefil.

Díky setrvačnosti uběhl ještě dva kroky a spadl do bazénu.

Hrbáč se otočil, vrhl na instruktora, který se zmítal ve vodě strašný černý pohled. Serafim přestal pohybovat rukama a padl ke dnu s vytřeštěnými očima. Hrbatý čaroděj vešel do stěny a jeho společník ho následoval stejným způsobem.

Do sálu za několik vteřin vběhli opálený strážný a zaměstnankyně sauny, přivolaní výkřikem. Zaraženě civěli do bazénu, jehož hloubka nepřesahovala jeden a půl metru, a nechápali, co se děje. Rychle tělo vytáhli, ale bylo už pozdě. Tymko nedýchal a umělé dýchání nepomohlo.

Je tu takový problém

Všeruské výstavní centrum (VVC) bylo založeno prvního srpna roku tisíc devět set třicet devět jako Všesvazová zemědělská výstava. V roce tisíc devět set padesát devět změnili název na VDNCh (Vystavka dostiženij narodnogo chozjajstva), neboli Výstava úspěchů národního hospodářství. VVC vzniklo až po rozpadu Sovětského svazu v roce tisíc devět set devadesát šest.

VVC zabírá přes dvě stě čtyřicet hektarů, na nichž se nachází šedesát osm výstavních pavilonů. Kromě toho je tu i čtyřicet šest historických a kulturních památek a také volné výstavní plochy a domy.

Finanční efektivita celého komplexu státní akciovky dosahuje tři až čtyři miliardy rublů, což nemůže uniknout úředníkům všech úrovní, kteří si přejí řídit tak vysoce výdělečnou organizaci.

VVC má následující strukturu:

Jeho zřizovatelem je Ruská federace zastoupená ministerstvem národního hospodářství a město Moskva, které zastupuje Komise pro řízení majetku města. Strategickými orgány jsou Řídící rada, Valná hromada akcionářů, Rada ředitelů, Revizní komise. Taktické orgány řízení tvoří generální ředitel, jeho náměstci, vedoucí oddělení a dceřiné společnosti. Podíl Ruské federace dosahuje víc než šedesát devět procent kapitálu a podíl města Moskvy skoro třicet procent.

Generálním ředitelem v té době byl Vadim Michailovič Kurillo.

Vadim Michailovič se narodil roku 1937 v Doněcku. Po dokončení Dněpropetrovské univerzity nastoupil jako mechanik v Južmaši, kde se posléze stal náčelníkem technického oddělení závodu. Pracoval jako první tajemník okresního výboru Komsomolu, dále jako hlavní inženýr Južmaše. Když se přestěhoval do Nižního Novgorodu, pracoval v závodě Točmaš a nakonec se stal jeho ředitelem. Začátkem devadesátých let byl vybrán za předsedu okresního sovětu lidových poslanců. Obhájil kandidátskou a doktorskou disertaci, získal titul doktor technických věd a byl mu udělen titul profesor. Napsal dvacet vědeckých a technologických prací a byl vyznamenán za vědecký vklad a řízení státních podniků.

Poté pracoval pět let jako náměstek a vicegubernátor Nižně Novgorodské oblasti. Nastoupil na ministerstvo národního hospodářství a brzy se stal ředitelem odboru, poté náměstkem ministra. Od roku 1998 zastával funkci generálního ředitele VVC a úspěšně rozvíjel činnost tohoto největšího podniku v zemi.

Současně s Vadimem Michailovičem se ve VVC objevil mladý a ambiciózní zástupce generálního ředitele, kandidát zemědělských věd Chalil Mohamedovič Savagov, který po střední zdravotnické škole vystudoval Ruskou zemědělskou školu. Nehledě na mládí, bylo mu teprve třicet čtyři let, stačil projít komsomolskými orgány, od náměstka sekretáře výboru Dagestánské střední školy v Machačkale, až po sekretáře Ústředního výboru Komsomolu v Moskvě. Stal se výkonným ředitelem privatizační komise, tím získal ohromné množství potřebných kontaktů. Proto si ho Vadim Michailovič vybral jako svého prvního náměstka. Savagov byl obratný, vysoký, černovlasý krasavec, který slavil ohromné úspěchy u žen. Svoji činnost na postu náměstka začal velmi aktivně

a postupně si podřizoval mnohá strukturní pododdělení, prý hlavně kvůli pružnosti řízení. Měl podporu od určitých úřednických struktur ve vedení města Moskvy a Ruska, protože to také byli Kavkazané. Savagov tak dosáhl velkého vlivu na celkovou činnost VVC a pomalu přeorganizovával ředitelství, aby dosáhl soustředění veškeré moci do svých rukou.

Rozhodnutí „O potřebných krocích na základní reorganizaci VVC“ bylo přijato představenými Moskvy ještě v devadesátém sedmém roce. Byl vypracován celý program změny Ředitelství, která začala právě výměnou na postu vedení VVC. Savagovovi to však nestačilo. Pod záminkou, že se stará o předání státního balíku akcií městu Moskva, aby se „zlepšila práce VVC a podnik přinášel víc zisku“, zaútočil na pozici generálního ředitele a jeho spolupracovníky. Oleje do ohně přilil návrh Moskvy, aby na VVC proběhla v roce 2010 výstava EXPO 2010. V roce 2001 vydalo představenstvo Moskvy výnos „O opatřeních vedoucích k posunu kandidatury Moskvy jako organizátora Celosvětové výstavy EXPO 2010“. V něm se hlavnímu ředitelství památníků města Moskvy nařizovalo předložit základní předpoklady k vyjmutí všech objektů na území VVC ze seznamu historických a kulturních památníků federálního významu. Cílem bylo odejmutí statutu objektu federace a zvýšení podílu Moskvy v jeho základním kapitálu, což by přineslo přesun zisků. Chalil Savagov usilovně loboval, aby se do komise pro kandidaturu Moskvy jako pořadatele výstavy EXPO 2010 dostalo co nejvíc jeho kamarádů a přátel. Bylo také přirozené, že generální ředitel VVC Vadim Michailovič Kurillo, člověk, který pracoval v celostátním měřítku, Savagovovi silně překážel v realizaci jeho napoleonských plánů. Proto Kavkazan začal válku, nejdřív tichou – papírovou, po-

mlouvačnou a donašečskou, a potom i zjevnou. Došlo k tomu zvláště poté, co Vadim Michailovič odmítl udělit Savagovovi pravomoci generálního ředitele „v souvislosti s novými směry činnosti“. Nakonec to došlo až k výhrůžkám fyzickou likvidací. To Vadim Michailovič, na radu přátel, oficiálně oznámil velení FSB v Moskvě a Moskevské oblasti. Kurilla pozvali na velitelství a dlouho tam s ním besedovali, když si vyjasňovali problematiku hlášení. Čekisti také dobře chápali, že složitý systém vztahů, existence ohromného množství obchodních míst, široké spektrum výstavně prodejních a kulturně masových akcí, které navštěvuje velké množství lidí, láká pozornost velkého množství kriminálních struktur. Zatím však VVC nebylo v okruhu zájmů FSB a čekisti nemohli generálnímu řediteli nijak pomoci, nehledě na to, že existovalo podezření, že Savagov patří k tak zvané Dagestánské mafii.

„Jediné, co můžeme udělat,“ řekl mu při loučení náčelník FSB generál Pivovarov, „je, že budeme z dálky dohlížet na VVC. Ale vy se musíte postarat o svoji vlastní ochranu.“

„Mám ochranu, mimoresortní,“ mávl rukou Vadim Michailovič.

„To je hloupost. Potřebujete profesionály. V Moskvě funguje dost soukromých agentur a mohu vám doporučit tu nejlepší z nich, SOOS. Pracují tam profíci z bývalé ‚devítky‘ KGB a ti svoji práci znají.“

„SOOS... to je...“

„Středisko ochrany obchodních struktur. Jeho náčelník Petr Petrovič Vasiljev je můj přítel, a my jsme společně v určité době... e-e-e... spolupracovali na různých místech.“

Vadim Michailovič smutně přikývl. Nikdy ho nenapadlo, že bude potřebovat osobní ochranu, ale nyní musel

přijmout pravidla hry. Savagov si v poslední době pořídil obrněný mercedes, doprovázel ho vždy jeep a čtyřiadvacetihodinová ochranka. To všechno ukazovalo na reálnost výhrůžek. Savagov se bál odvetných opatření generálního ředitele a už to samo o sobě hovořilo o jeho příslušnosti k podsvětí. Pouze hlavouni takových organizací se obklopovali v první řadě dobře organizovanou ochrankou.

Nicméně Vadim Michailovič se po rozhovoru s šéfem FSB neodhodlal najmout na ochranu komplexu a své osoby soukromou ochranku. Styděl se schovávat se za zády bodyguardů a obklopovat se jimi. Nedělal nic špatného, staral se o zájmy své země a svěřené firmy a ne o vlastní profit. Měl potřebu pracovat, nechtěl se zakopávat a čekat na výstřel do zad.

V červnu navrhl Savagov najmout na rozpracování koncepce projektu rozvoje VVC francouzskou firmu Paris-Chateau, která podle něj byla světovou jedničkou v oblasti výstavního průmyslu. Vadim Michailovič nesusouhlasil a chtěl dát šanci tuzemským designerům a návrhářům. Rozkacený Savagov opustil poradu u generálního ředitele, která se zabývala možnou změnou VVC na jedno z největších světových center výstavnictví. Když shromáždění skončilo a vedoucí se rozešli, Savagov se vrátil do ředitelova kabinetu. Doprovázeli ho dva mohutní světlovlasí osobní strážci.

„Znamená to, že v zásadě odmítáte předat mi pravomoci na restrukturalizaci vedení?“ informoval se Savagov s charakteristickým kavkazským přízvukem.

„Nevidím nejmenší důvod,“ suše odpověděl Vadim Michailovič a zlobil se na sebe, že propustil druhého náměstka, který byl jeho nejlepší přítel a spolupracovník. „Rekonstrukce komplexu je výsadní právo generálního ředitele a ne jeho náměstků.“

„Ale do komise jsem byl vybrán já a ne vy!“

„To nic nemění na tom, co jsem řekl. Schéma řízení projektu EXPO, které jste předložil vy, se mi zdá podezřelé. A ne jenom mně. I nezávislým expertům. Při výpočtech efektivnosti projektu jste zjevně kalkuloval s evidentně sníženými sazbami diskontace.“

„Jaký to má význam?“ zvýšil Savagov hlas. „Vy nedokážete dovést do konce započatou přestavbu! Jenom já dokážu změnit VVC v parkový areál s neopakovatelnou architekturou. Odejděte do penze, bude to pro vás zdравější!“

„Vy mi vyhrožujete?“ zachmuřil se Vadim Michailovič.

„Přesně tak!“ zařval Savagov. „Nestavte se mi do cesty! Mohlo by to pro vás mít ošklivé následky! Jestli za dva dny...“

Do pracovny nahlédl ředitelův sekretář, vyvedený z míry řevem, který se odtamtud nesl.

„Vyprovod' vážené hosty, Kostó,“ obrátil se k němu Vadim Michailovič. „Potřebují si odpočinout a uklidnit se. Nabídní jim kávu a džus.“

„Já t-ti n-nabídnu!“ dostal ze sebe Savagov cestou ke dveřím, vzteky bez sebe. „T-ty si m-mě z-zapamatuješ!“

Osobní strážce srazil sekretáře k zemi a vyšel za svým bossem. Třískl dveřmi, až málem vyletěly z pantů.

„Co se jim stalo?“ rozpačitě se díval na ředitele neduživý sekretář a držel se za bolavé rameno. „Co ho kouslo?“

„Žízeň po moci,“ povzdychl si Vadim Michailovič a snažil se zahnat nepříjemný pocit odsouzeného k záhubě.

Náměstek evidentně nemínil ustoupit a zjevně se rozhodl jít do konfliktu, protože za sebou cítil podporu mafie. Bylo nutné něco podniknout.

„Venku čeká nějaká žena a žádá vás o přijetí,“ vzpomněl si sekretář a pomalu se zvedl ze země.

„Pust' ji dál,“ kývl Kurillo a snažil se naladit do pracovního režimu.

Náměstkova návštěva ho vyvedla z míry. Pracovat se mu nechtělo, měl sto chutí se vším seknout a odjet, kam ho oči povedou.

Kostá opustil pracovnu. Za okamžik vešla příjemně vypadající čtyřicetiletá žena, štíhlá a šedooká. Pevně třímala kabelku. Udělala dva kroky dovnitř a zastavila se.

„Prosím,“ vybídl ji Vadim Michailovič. „Pojďte dál a posaďte se.“

Žena zavrtěla hlavou a křečovitě si povzdychla.

„Promiňte mi, že vás vytrhuji z práce, ale mně... se ztratila dcera.“

Kurillo povytáhl obočí.

„Zřejmě jste se spletla v adrese. Měla byste jít na policii. Kde zmizela vaše dcera a kdy?“

„Tady ve VDNCh... tedy ve VVC... šla sem s kamarádkou... máte tady teď výstavu uměleckých řemesel. A nevrátila se... včera... Myslela jsem si, že zůstala u kamarádky. Volala jsem jí, ale Lydie, tak se jmenuje ta kamarádka, také domů nepřišla.“

„Kolik let je vaší dceři?“

„Osmnáct.“

„A víte jistě, že byly tady ve VVC?“

„Určitě. Máša mi volala a řekla, že se staví ještě v kavárně a povozí se na atrakcích – a nepřišla!“ Oči návštěvnice se zalily slzami. „Pomozte mi, prosím.“

„Chápu vás,“ protáhl Vadim Michailovič, poněkud vyvedený z míry. „Přesto vám musím říct, že jste na špatné adrese. Hned zavolám náčelníkovi místního oddělení policie, přijme vás a vy mu řeknete všechno, co víte. Uklidněte se. Vaše dcera se najde, už není malá. A VVC není taj-

ga, tady přece nemůže jen tak někdo zmizet. Já si osobně myslím, že je někde u přátel.“

„Nemá žádné přátele, jenom Lydii.“

„To nic... Všechno bude v pořádku. Kostó, doprovod paní na oddělení, zavolám Karpovovi a on ji přijme.“

Návštěvnice vyšla z místnosti a u dveří zašeptala:

„Děkuji.“

Ředitel opět zůstal sám. Nepřikládal návštěvě žádnou důležitost. Osmnáctileté dívenky leckdy svým rodičům připravují taková překvapení.

Vadima Michailoviče vyrušilo ze smutného zamyšlení zazvonění telefonu. Pohovořil s náčelníkem oddělení policie, které mělo na starost VVC, a pustil se do neodkladných záležitostí. Do večera si už ani nevzpomněl na těžký rozhovor s náměstkem. V půl deváté zavolal ženě a upozornil ji, že má hlad a odjel domů.

Vadim Michailovič bydlel v novém domě v ulici Ostrovitinské, kam se nedávno přestěhoval z Mytišči, kde měl dvoupokoják ve starém čtyřpatrovém domě. Nový dům postavili jako šestihrannou věž s prosklenými pavlačemi. Byla to novinka v systému městské zástavby. Vjezd střežila ochranka, kromě toho v krytém vchodu seděl hlídač, takže dostat se dovnitř jen tak z ulice nebylo jednoduché. Nicméně se cizí lidé dostali přes ochranné kordony a čekali na Vadima Michailoviče u výtahu v jedenáctém patře, odkud se šlo k pěti bytům. Že ti dva, mladý muž a žena, čekají právě na něho, pochopil Vadim Michailovič příliš pozdě.

„Vadim Michailovič?“ obrátila se na něj vysoká, statná blondýnka v džínách a v přiléhavé košili s krátkým rukávem a vyšitým malým krokodýlem na rameni.

„Ano,“ zastavil se překvapený Kurillo, „co si přejete?“

„Ale vcelku nic,“ ušklíbla se dívka a kopl Vadima Michailoviče kolenem do rozkroku.

Se zasténáním se Kurillo zlomil v pase a chytil se rukama za podbřišek. Zavřel oči a dostal další ránu, tentokrát hranou dlaně do zátylku. Upadl a ztratil vědomí, ale další bolest ho zase probrala. Kopali ho ze dvou stran, přičemž blondýnčiny rány botou s ostrými špičkami bolely víc, přestože její kolega měl daleko větší sílu.

Vadima Michailoviče zachránili sousedé odnaproti, penzisti, kteří šli vyvenčit psa, krotkého a flegmatického kokršpaněla.

„Zatím ještě můžeš žít, zasranče!“ procedila skrz zuby blondýna a zamířila k výtahu. „Ber to jako varování. Když si budeš stavět hlavu, už nikdy v životě nevylezeš z nemocnice!“

Výtah sjel dolů, odvážeje párek. Potlučeného Vadima Michailoviče s obtížemi přetočili na bok a Kurillo uviděl vyplašené a nechápající tváře sousedů a pomyslel si, že takhle to tedy s náměstkem dál nepůjde. Buď bude muset odejít z práce na vlastní žádost, nebo...

„Najmu si bodyguarda,“ zabrumlal si pod nos.

„Cože?“ sklonil se k němu obtloustlý soused.

Kokr Kurillovi olizoval ruku.

„Co jste to říkal?“

„Do hajzlu,“ pokusil se Kurillo vstát, když přijal podanou ruku. „Neustoupím! Vzali to za špatný konec!“

Na chodbu vyhlédla jeho žena, přivolaná hlukem. Vrhla se k němu.

„Dimo, co je s tebou?“

„Uklidni se. Nic tak strašného se nestalo. Spadl jsem ze schodů,“ řekl Vadim Michailovič a pevně se rozhodl, že uposlechne rady náčelníka FSB a najme si osobního strážce.

Člověk ze SOOSu

Anton si povzdychl a odhodil knihu, kterou četl. Zvedl oči ke stropu. Ovládal ho pocit podrážděné neuspokojenosti. Valerie seděla u počítače v sousední místnosti. Měla na sobě lehké letní šaty. Všimla si jeho gesta, protáhla se a došla ke svému muži, který ležel na divanu v obývacím pokoji.

„Co se děje? Jsi naštvaný?“

Anton otráveně kývl směrem ke knize.

„To je děsné. Ten maník se počítá k lidem s nejlepším vojenským vzděláním, ale podle všeho nezná ani naše vojenské a kulturní tradice, natož duchovní dědictví. Ani elementární základy! I když připouštím, že může psát na objednávku.“

Valerie zvědavě obrátila knihu. Byla to encyklopedická příručka *Dvě stě škol bojových umění východu a západu* od běloruského autora A. E. Tarase.

„Myslíš si, že se mýlí?“

„Tvrdí, že Rusové a všeobecně Slované nemají bojové tradice ani školy válečného umění. A že vítězili jenom díky množstevní převaze a nikoli díky válečnickému umění. Tak je možné dostat se až k tomu, že ruský národ vlastně vůbec neexistoval.“

„Neber si všechny ty spisky tak k srdci, drahý. Autoři podobní Tarasovi jsou zpravidla lidé, kteří nemají slovan-
ský původ. Ať jejich hlášky zůstávají na jejich vlastním svědomí.“

„Ano, zase až tak mě to nebere, i když na druhou stranu to zamrzí. Podle jména by to měl být Slovan a měl by znát prameny.“

„Možná že opravdu plní nějakou objednávku, třeba nevědomky. Všechno je to jenom následek stálého ohlu-pování lidí. Morok chce zabít a rozšlapat duši našeho národa a používá k tomu všechny dostupné metody.“

Anton kývl.

Uběhl rok od bitvy s Morokovými služebníky na březích Ilmeňského jezera. Avšak pamatovali si vše tak živě, jako kdyby se to stalo včera, i když raději o oněch událostech vůbec nemluvili.

„Myslíš si, že pana Tarase ovládl Morok? Vždyť by měl vědět, že ruský bojovník se uměl bít jak sekerou, tak mečem, kladivem, palcátem, palicí, píkou i sudlicí. Toho si středověcí kronikáři ještě povšimli. A jak by bylo možné ovládat zbraně, kdyby neexistovala škola? Taras tohle nechápe. Četl jsem, jak porazili Jevpatije Kolovrata ve třináctém století. Mnohahodinová seč pomalu ústila v náš prospěch, i když Kolovratův oddíl byl sedmkrát slabší a naši bojovníci se určitě neptali nepřátel jaké styly vojenského umění používají. Kolovrata nakonec přemohli jenom díky tomu, že na jeho vojáky začali střílet z dálky z praků a děl.“

„Nerozčiluj se, máš pravdu. Nejsm nijak velká znal-kyně vojenského umění, ale prostudovala jsem desítky, ne-li stovky historických dokumentů a jsem také přesvědčená, že válečné umění ruského národa dosahovalo vojenských tradic západu i východu. Jinak by Rusko neobstálo. Co se týče škol bojových umění, ty samozřejmě existovaly, ale vážnou ránu jim nezasadila ani tak křes-tánská církev, jako úplné a všeobecné zotročení rolníků. Pravda je taková, že i tady moudrý ruský národ našel

skulinu. Vojenské umění se transformovalo do rituálních, folklorních a obveselovacích forem. Bez pěstních soubojů, bez bojů na chůdách se neobešel ani jeden svátek. O tom bych mohla dlouho vyprávět.“

„Vím,“ usmál se Anton a objal svou ženu. „Je to tvůj koníček.“

Našel jsem v tvé knihovně jeden manuskript, čínskou kroniku z osmnáctého století. Samozřejmě v překladu. Tam se mluví o zajatých ruských kozácích, kteří se dostali poprvé v historii čínského státu před císaře Nebeské říše. Prikázal jim, aby předvedli své vojenské umění a byl velmi překvapený, když ‚světlovasí ďáblové‘ dokázali účinně bránit členům císařské gardy.“

„No, vidíš,“ zabroukala mu Valerie do ucha, „dokonce i asiati uznávají naše tradice.“

„Ilja říkal, že do dnešních dnů se zachovaly rodinné vojenské školy. Kdesi se setkal s klanovými vojáky a dokonce se od jednoho učil.“

„Jistě, takové školy existují. Jenomže nejsou dostupné každému smrtelníkovi. Mnozí bohatýři těmito školami prošli, jestli se dá věřit dědovi Jevstignějovi.“

„A to říkáš, že o bojových uměních nic nevíš.“

„Jsem filoložka a historička, mnoho jsem přečetla a prostudovala. A historie vojenských umění je nerozlučně spjatá s historií jednotlivých národů. Takže nedramatizuj tragedii.“

Anton se zasmál, přitáhl si Valerii blíž a políbil ji na oči.

„Mám štěstí, že jsi špičková specialistka. Nikdy bych si nemyslel, že žena může být nejenom krásná, ale také chytrá a vzdělaná.“

„Nepochlebuj,“ pokárala ho a zamířila zpět k počítači. „Za chvíli dokončím práci a půjdeme na večeři. Nemáš nic proti?“

„Ani náhodou. A to zase brouzdáš po internetu?“

„Občas. Polský spisovatel Stanislaw Lem má bezpochyby pravdu, když tvrdí, že internet se stal číší hloupostí, ořepaností, krádeží, pornografie, nenávislných poznámek... Ale lidstvo zatím nevymyslelo lepší zdroj a skladiště informací. Bohužel, lidí, kteří mají zájem o informace, je daleko méně než těch, kteří tu hledají jen zábavu a zabíjejí čas.“

„S Lemem souhlasím,“ odfrkl si Anton. „Internet opravdu plodí idioty, kteří dokáží jenom rychle mačkat klávesy na počítači. Na čem teď pracuješ? Včera jsi trčela u monitoru bůhví do kdy, především...“

„Testuji Starý a Nový zákon.“

„Proč?“ podivil se Anton. „K čemu to bude dobré?“

„Za prvé analýza biblických textů je téma mé práce v ústavu. Za druhé, ani nemáš představu, jak je to zajímavé. A hrozné! Do přitažlivé formy informačního programu, kterým je Starý zákon, je vložena jako patrona do zásobníku jedovatá náplň, kterou lze jen velmi obtížně rozpoznat.“

„Co tím myslíš?“

„Pamatuješ si základní Kristovy postuláty?“

„To je to ‚Nezabiješ‘?“

„Je jich deset, ale základních je pět:

„Miluj nepřítel svého.“

„Přišel jsem oddělit člověka od otce svého, dceru od matky.“

„Udeří-li tě někdo do pravé tváře, nastav mu levou.“

„Nestarej se o dny příští.“

„Nehleď na cizí ženu se smilnými úmysly, neboť jsi již smilnil v srdci svém.““

„A co ‚Nezabiješ‘?“

„Příkaz ‚Nezabiješ‘ je zvláštní kapitola. V bibli je okleštěný. Dřív zněl: ‚Nezabiješ bratra svého v Kristu.‘ Chápeš o čem je řeč?“

„Jasně. Bratra, který je stejné víry, nezabíjej, ostatní klidně.“

„Přesně tak.“

„To je moc pěkné přikázání.“

„Ostatní nejsou o nic lepší. První se stalo základem takzvaného křesťanského internacionalizmu, který nás zbavuje národní hrdosti. Druhé přineslo rozklad rodiny. Štve děti proti rodičům, rodiče proti dětem a příbuzným.“

„Třetímu rozumím. Odzbrojuje tě v případě, kdy máš rozhodně a adekvátně bojovat s nepřítelem. Ale co to o ženě?“

„Páté přikázání nutí muže stydět se za to, co mu dala do vínku příroda. Za lásku k ženě. Láska mezi mužem a ženou má kosmický původ a význam. Nový zákon ji převádí pouze na smilnění a hřích. Nevede k harmonii vztahů a rozsévá zmatení citů a znehodnocení smyslu přitahování muže k ženě.“

„To je ale úplná diverze...“

„Gromove, ty jsi lapidární jako samotná příroda! Ale!“ Valerie mu pohrozila prstem. „Jestli se jenom očkem podíváš na jinou ženu...!“

„Chápu,“ Anton zdvihl ruce. „Co nadělám. Budu se snažit ovládnout své mužské já.“

Valerie nedokázala udržet vážný tón a rozesmála se.

„Snaž se, ale s jedinou výjimkou, a tou jsem já. Prostě křesťanství je hrůzné náboženství, které v člověku ubíjí samotného člověka. Vyšší rozum, který stvořil náš vesmír i nás samé, nepotřebuje žádného syna božího, ani jiné prostředníky, natož bibli.“

„Já si myslím, že ostatní náboženství nejsou zas až tak o moc lepší. Všechny chtějí mít vůdce a tlupu lidí, kterou je možné ‚dojit‘ ve jménu jejich spasení. Nicméně už mám hlad, Valerie Světlo Nikitično. Co kdybychom na chvíli ustoupili od filozofie a šli něco pojmít.“

„Také bych si už něco dala,“ přiznala se Valerie, když vypínala počítač. „Potom dodělám rozpočet.“

Kam půjdeme?“

„Navrhuji japonskou restauraci Sapporo. Je to nedaleko firmy, kterou hlídáme. Byl jsem tam dvakrát a rádím ti, dej si susi s křenem.“

„Může být. Suši?“

„Japonci říkají susi. Víš co to je? Bochánek rýže a na hoře...“

„Kousek filé ze syrové ryby. Zkoušela jsem to, ale nechutnalo mi to.“

„Tak si dáš sasimi. Je to tatáž ryba, ale se zeleninou a japonskou ředkví – daikonem. Je to velmi prospěšné pro organismus.“

„Možná je to prospěšné, ale já mám ráda ruskou kuchyni, maximálně jsem ochotná ustoupit na baltickou. Raději půjdeme do klubu Ex-Mobil, tam dělají výborné flambované věci. Saláty a ryby si tam můžeš dát taky.“

„Jak rozkážete,“ Anton jen vyskočil z divanu a byl připraven k odchodu. „Doufám, že to není klub, kde je vyžadován frak.“

„Je to klub určený pro obchodní setkání, takže je v tomto směru demokratický. Vezmi si bílou košili s krátkým rukávem a ty šedé kalhoty. Moc se mi v tom líbíš.“

Anton se rozesmál a zmizel v koupelně. Odtud křikl:

„Dívala ses na poštu? Přišlo ti něco z Vyborcky.“

„Měl jsi to hned vyhodit,“ odpověděla Valerie. „Moje kamarádka hrála celý rok s tím svinským vydavatelstvím hry podle jejich pravidel: Objednávala si knihy, časopisy, videokazety, protože měla údajně naději vyhrát milion.“

„A vyhrála?“

„Ani kopějku. Zato utratila skoro deset tisíc rublů. Hlupačka. Charakteristické je, že s každou objednávkou ji ujišťovali, že je blíž a blíž k výhře, že je zařazena do slosování o speciální ceny a všelijaké doplňkové výhry. Nakonec to vypadalo, jako kdyby byla jedinou finalistkou, ale skončilo to jen velikým pšoukem.“

„To známe. V sovětských dobách jsem také hrál loterii.“

„Hra ve Vyborce je daleko efektivnější a zákeřnější, protože ji dali dohromady psychologové a zaměřili ji na hlupáky a na ty, kdo chtějí vyhrát, aniž by pro to museli cokoliv udělat. Důvěřivci odnesou své rublíky na poštu, takže vydavatelství na tom není škodné. Kromě toho jenom zřídkakdy vydá nějakou zajímavou knihu, navíc jsou strašlivě drahé.“

„A proč napsali tobě?“

„Káta jim určitě dala mou adresu. To je jejich další mazaná kulišárna – když pošleš padesát adres svých přátel, dostaneš nějakou odměnu.“

„Jsou to pašáci, perfektně se vyznají v lidské nátuře.“

Anton vyšel z koupelny s mokkými vlasy a rychle se převlékl.

„Už budeš?“

„Hned.“

Valerie vyšla z ložnice jen o okamžik později ve večerní róbě s velkým výstřihem. Anton si ji chvíli prohlížel s neproniknutelným výrazem v tváři.

„Něco není v pořádku?“ zneklidnilo to Valerii a snažila se upravit si účes.

„Někdy se mi stane, že nevěřím,“ řekl pomalu, „že jsi moje žena. Dokonce se v noci budím hrůzou, že jsi zmizela.“

„Nech toho,“ oddychla si Valerie. „Nikdy si nezvyknu na tvůj způsob lichocení. I když po pravdě musím říct, že se mi to líbí a nutí mě to, abych se udržovala ve formě.“

Anton pohledem objal svou ženu. Potom se neudržel a objal ji doopravdy a políbil ji na šíji.

„Jsi ze všech nejkrásnější, Lerko! Až mě závist na sama sebe užírá. Pamatuješ, jak jsme se potkali ve vlaku? Když jsi vystoupila z vagonu, málem jsem se za tebou vrhl. Mimo chodem, neměli bychom začít přemýšlet o mrněti?“

Valerie automaticky odpověděla:

„Opatrně, ty medvěde, vždyť mi rozmažeš...“

Pak ztuhla:

„To... myslíš vážně?!“

„Smrtelně. Je nejvyšší čas začít se starat o demografickou obnovu v zemi. Dokonce bych neměl nic proti tomu, kdyby byly dvě.“ Na okamžik se zamyslel. „Nebo tři.“

Valerie si zhluboka povzdychla, políbila ho a postrčila směrem ke koupelně.

„Jdi si umýt rtěnku.“

„Nerozumím, cos tím chtěla říct.“

Zvážněla, objala ho kolem krku a podívala se mu do očí:

„Jsem hrozně šťastná, že jsem tě našla, Grome! Ani nevíš jak!“

„Ale tak se vyjádři pořádně. Jsi pro, nebo proti?“ pokusil se vyjasnit situaci.

„Samozřejmě že nejsem proti. Miluju děti. Chci děti. A ještě navíc miluju tebe!“

Políbila ho, ještě a ještě. Málem to skočilo svlékáním. Valerie se však vzpamatovala a zmizela v koupelně. Anton, i když brblal, že by vlastně mohli zůstat doma, si šel převléknout košili umazanou od rtěnky. Vzal si košili od Ruslana, s malým vyšitým letícím sokolem.

Kolem osmé už jeli autem, které kdysi patřilo podplukovníku Gnědičovi, bývalému Valeriinu manželovi, který zahynul v bažinách u břehu Ilmeňského jezera. Vzhledem k tomu, že Gromov neměl být v Moskvě, nastěhoval

se k Valerii do Staropanské uličky v Čínském městě. Zpočátku se tam necítil dobře, připadal si, jako kdyby něco ukradl nebo někoho ošidil, ale pak si na nový stav věci zvykl, i když nepřestal snít o bytě v některém z nově postavených domů dál od hlučného a automobilovými zplodinami zamořeného středu města.

Anton zabočil k nábřeží, a když se podíval na věže Kremlu, vzpomněl si na pozvání. Jeho přímý nadřízený, Jurij Petrovič Gorjačko, bývalý zástupce náčelníka štábu deváté sekce KGB, byl věřící člověk, často chodil do kostela a navštěvoval kláštery. Včera pozval všechny zaměstnance SOOSu do Andronikova kláštera, kde se konal Celeruský festival zvoníků.

„Slyšela jsem o tom,“ kývla Valerie. „Do kláštera se sjelo na padesát zvoníků z celého Ruska, aby soutěžili v umění krásného zvonění. Samozřejmě tam zajdeme, mám ráda zvuk zvonů.“

Auto zabočilo na most, prokličkovalo úzkými uličkami podél Pjatnické a zastavilo vedle budovy Jugo-banky, vedle níž se nacházel klub Ex-Mobil.

Čísi soustředěný pohled se opřel Antonovi do zad, když vystupoval ze staříckého mitsubishi. Okamžitě se převedl do pohotovostního stavu. Podal Valerii ruku a nenápadně se rozhlédl. Černá volha s tónovanými skly, která nedaleko přibrzdila, ihned odjela a pohled zmizel, jako kdyby se vpil do černého asfaltu. Antonovi bylo jasné, že ho sledují. Kdo a proč, to zatím netušil, nicméně intuice ho nikdy nezklamala. To znamenalo, že neznámý pozorovatel existuje, a podle jeho reakce je to pozorovatel zkušený. Spočinul pohledem na objektu sledování jenom jednou a na kratičkou chvíli, protože věděl, že Gromov je člověk s návyky profesionála a vnímá „situaci“.

Se svými objevy a myšlenkami se Anton Valerii nesevěřil, protože ji nechtěl lekat dřív, než bude potřeba. Teprve nedávno se vyrovnala s manželovou smrtí a událostmi na Ilmeňském jezeře. Vzpomínky na cestu k Morokovu chrámu, na kouzla, boj s chcha – strážnými mnichy –, setkání s Morokovým vyslancem, který málem zničil celý Pašinův oddíl, když přenášeli kámen s běsovou tváří, tedy Morokova vrata k místu výstupu světlých sil, byly stále ještě velmi čerstvé.

Musel se vypořádat se sledováním, pokud se nespletl, zjistit, kdo ho nařídil a s jakým cílem, a až teprve potom vyhlásit poplach. I když Antonovi bylo úplně jasné, že tak dívat se mohl jenom profesionál, který vyhodnocoval možnosti a směr pohybu sledovaného objektu.

Budete příjemně překvapeni, kdo si vás objednal, vzpomněl si na slova básníka.

Sám pro sebe se ušklíbl. Možná, že řeč nešla o žádné objednávce a všechny jeho strachy nestojí za zlámanou grešli. Bylo by strašně moc dobře, kdyby tomu tak bylo.

„Ty mě neposloucháš!“ zlobila se Valerie. „O čem jsem teď mluvila?“

„Že jsi byla v muzeu kosmonautiky,“ našel odpověď Anton, neboť část jeho vědomí kontrolovala všechno, co se dělo kolem, a nenechala si ujít ani maličkost.

„Správně,“ obměkčila se Valerie. „Myslela jsem si, že jsi na mě zapomněl. Stojíš tady s výrazem somnambula a sníš s otevřenýma očima. Takže jsme s kamarádkou byly úplně v šoku! Ty děti ani nevěděly, kdo letěl první do vesmíru, jestli to byli naši, nebo Američani. Průvodce se jich ptá: ‚Jak se jmenoval první kosmonaut?‘ A víš co odpověly? ‚Bruce Willis!‘“

Anton se bezděky usmál.

„Nynější pokolení se vyzná v amerických filmech.“

„Ale to je strašné! Děti neznají dějiny své vlastní země!“

„A myslíš si, že dospělí je znají?“

„A ty z toho máš radost?“

„Ne, máš pravdu, je to špatné. Ztrácíme všechny kořeny a měníme se v Buratina, který zakopává rozum na poli bláznů. Víš co, pojď se bavit o něčem příjemnějším. Mám chuť si odpočinout, a ne řešit světové sociální problémy.“

„Dobře,“ ustoupila Valerie. „Máš, jako vždycky, pravdu. Jdeme za pohodou, sice malou, ale naši. Víš, jaká by to byla paráda potkat tady Ilju a Slávku?“

„Ti jsou daleko,“ odpověděl Anton a zhluboka si povzdychl. Na prahu klubu se ohlédl. „Taky se mi po nich stýská.“

Ilja Pašin s ženou Vladislavou se v daný okamžik nacházeli v Rjazaňské gubernii a do Moskvy se chtěli vrátit až koncem léta.

Na parkovišti u banky zastavilo ještě jedno auto. U auta Gromovových zabrzdila šedivá lada, ale hned zase odjela. Anton ji doprovázel nedůvěřivým pohledem, ale pak potřásl hlavou a shodil ze sebe napětí. Byl schopný podezřívát kdekoho a kdeco. Pospíšil si za svou ženou do pohostinně otevřených dveří klubu Ex-Mobil.

* * *

Druhého dne ho k sobě pozval Gorjačko.

Kanceláře SOOSu se nacházely na Leninově prospektu a Anton se tam nevydal autem, ale metrem.

Středisko ochrany obchodních struktur vzniklo v červnu 1993. Založili ho bývalí důstojníci a spolupracovníci KGB, kteří zůstali bez práce po známých událostech z de-

vadesátého prvního roku. V té době se začaly objevovat první soukromé ochranné společnosti a SOOS bylo jedním z prvních. Navíc se ukázalo v tom nejlepší světlo. Jeho zakladateli byly Ruská národní služba ekonomické bezpečnosti, Centrum speciální přípravy a Státní investiční korporace, jejíž šéf kdysi pracoval na Kubě jako velvyslanec.

Prvními zákazníky SOOSu se staly banka Orion, Traktorexport a Inženýrské centrum. V době, kdy tam přišel na Pašinovo doporučení Anton Gromov, zajišťovalo SOOS bezpečnost více jak padesáti objektů, mezi jinými i turistickou kancelář Globus, kterou Anton dostal na starost jako „zkušební polygon“. Nicméně během půl druhého měsíce ho přijali za svého, protože tady se uznávala pouze zkušenost, profesionalita, pozitivní lidské vlastnosti, jako je přímost, čestnost, porozumění, smělost, sebezapření a schopnost jít druhému na pomoc.

Jurij Petrovič Gorjačko se daleko víc podobal účetnímu než bojovému plukovníkovi. Gestem Antonovi nabídl židli u stolu. Dopsal nějakou listinu, sundal si brýle a podíval se na spolupracovníka roztržitým pohledem přepracovaného člověka.

„Jak je?“

„Normálně,“ pokrčil rameny Anton.

Zatím se neodhodlal říct náčelníkovi o sledování, kterého si všiml.

„Rozhodli jsme se s ženou, že v sobotu a v neděli zajdeme do Andronikova kláštera, poslechnout si zvony.“

„To je dobře,“ zlehýnka ožil Gorjačko a znovu si nasadil brýle.

Pohled měl ostrý a jasný.

„Také tam půjdu se ženou. Je sice mladá, ale daleko raději chodí po muzeích než po restauracích nebo rautech.“

Anton mlčel, protože s Valerií chodili do restaurací poměrně často, i když nikoli proto, že by toužili setkat se s nějakou hvězdou.

„Takže, Antone Andrejeviči,“ pokračoval náčelník kanceláře. „Kdy jsi byl naposledy ve VDNCh? Tedy ve VVC.“ Gorjačko si zlostně povzdychl. „Nemůžu si zvyknout na ta nová jména.“

„Naposledy jsem tam byl vloni,“ odpověděl Anton opatrně, protože mu nebylo jasné, kam Gorjačko míří. „Na Mezinárodním knižním veletrhu. A letos se tam chystám zase.“

„A s generálním ředitelem VDNCh... e-e-e... VVC se znáš?“

„Ne.“

„No co, tak je to možná lepší. Generální ředitel Vadim Michailovič Kurillo se na nás obrátil s prosbou o pomoc. Požádal nás o osobního strážce. Rozhodli jsme se tam poslat tebe a Kolju Šebaršina. Budete se střídat, dva dny ty a dva dny on. Upozorňuji tě, že jde o vážnou věc a musíš to brát velice vážně. Co se týče tebe, tak nemám starosti, prošel jsi toho až až. Vyhovuje ti Šebaršin?“

Anton spolkl výhrady, které se mu převalovaly na jazyku. Chvilí mlčel. Bývalý výsadkář Nikolaj Šebaršin pracoval v SOOSu už dlouho. Byl známý pro svou sílu a vyrovnanost, byť mu bylo teprve dvacet sedm let.

„Poradí si s tím,“ řekl nakonec Anton. „Je to správný a zručný kluk. Co se stalo? Proč generální ředitel VVC najednou potřebuje osobního strážce? To nemají vlastní bezpečnostní službu?“

„Samozřejmě ze ho hlídají, ale jenom v rámci normálního provozu. Tohle je něco jiného, spíš politická záležitost. Kurillův náměstek, nějaký Chalil Mohamedovič Savagov vyhlásil generálnímu řediteli válku. Chce jeho

křeslo. Chápej, VVC je příliš velká laskomina, každému by se chtělo velet takovému obchodnímu podniku, obzvláště kriminálním strukturám. Tím spíš, že na vládní úrovni bylo rozhodnuto, že VVC by se mělo stát pořadatelem mezinárodní výstavy EXPO v roce 2010.“

„Savagov je napojený na organizovaný zločin?“

„Je to velmi pravděpodobné.“

„Je to Dagestánek, Abcházeček nebo Inguš?“

„Avar. Podle toho, co jsme se doslechli, patří k dagestánské mafii. Podíváš se na něj, všimneš si jeho spojení a vztahů. Žádná informace není bezcenná. Ale nestrkej zbytečně hlavu, kam nemáš! Tvoje práce je doprovázet generálního ředitele ráno od prahu jeho bytu a zase na totéž místo večer, varovat před napadením a konflikty. Vztahy mezi ředitelem a jeho náměstkem se dostaly do slepé uličky, došlo k přímým výhrůžkám, takže budeš muset dávat pozor na oba a reagovat na vzniklou situaci.“

„Chápu, Juriji Petroviči.“

„Ještě se seznam s tímhle,“ Gorjačko posunul po stole k Antonovi velkou šedivou obálku. „Tady máš nějaké materiály o VVC, dal nám je Kurillo. Struktura, účetnictví, finance, kádry, vztahy oddělení. Nauč se to pořádně a dej se do práce.“ Anton si vzal obálku.

„Kdy?“

„Dnes je pátek, takže začneš v pondělí. Upozorním na to Vadima Michailoviče.“

„Zvláštní režim?“

„Zatím normální, pracuj přesně podle instrukcí. Zbraň můžeš použít na ochranu klienta a jen tehdy, kdyby šlo o přímé ohrožení.“

„Rozkaz, Juriji Petroviči.“

„V pondělí večer mi podáš zprávu o svých dojmech.“

Anton vstal, stiskl náčelníkovi ruku a vyšel ven. Ještě neměl čas srovnat se s novým příkazem. Z jedné strany mu lichotilo, že výběr padl na něj, to naznačovalo, že specialisti SOOSu ho uznávají. Na druhou stranu práce osobního strážce s sebou přinášela velké psychické vypětí a vyžadovala znalosti jak ochraňovat živého člověka. Ve své době dělal osobního strážce vysokým vojenským činitelům a tudíž věděl, jak těžká a nevděčná práce to je.

To nic, zvládnu to, uklidňoval sám sebe, když odcházel z firmy. VVC nejsou čechenské hory nebo pralesy Madagaskaru. Tady se léčky nekladou jen tak lehce. Budu se muset dívat na všechny strany, hlavu mít jako radar.

Někdo ho z dálky sledoval.

Anton si všiml pohledu a viděl odjíždět šedivou ladu. Nebylo nejmenších pochyb – někdo pokračoval ve sledování.

Místo setkání se změnit nedá

Kapitán operativní vyšetřovací služby FSB Těrentij Georgijevič Ratnikov oslavil dvacátého prvního června dvacáté deváté narozeniny. Protože to nebyly kulatiny, oslavoval jenom v úzkém kruhu kamarádů a kolegů. Objednal si na osm hodin večer v Domě literárních tvůrců v Golycinu salonek v restauraci, která k němu patřila. Všeho všudy tu bylo šest lidí, tři spolupracovníci z FSB, přítel z dětství German Alexejev, syn známého spisovatele, a dvě dívky – Valja a Věra.

Ratnikov měl střední postavu, ale byl široký v ramennou, pružný, tmavooký. Zdobila ho hustá kštice světlých vlasů. Líbil se ženám, ale on sám byl k nim ani ne tak lhostejný, jako spíš se nesnažil navazovat přátelské, tím spíš milenecké vztahy. Kolegové ho znali jako silného člověka, který si důvěřuje, mistra v boji holýma rukama, někdy až příliš impulzivního, ale vždycky ochotného podat pomocnou ruku. V životě mu scházelo jediné – neuměl navazovat přátelství.

Dokončil Novgorodskou strojírenskou fakultu a odsloužil si dva roky u výsadkářů. Těrentij vystudoval Vyšší kurzy státní bezpečnosti a přijali ho k Vojenské kontrarozvědce FSB. Po roce převedli nadějného poručíka do operativní vyšetřovací služby, kde už zůstal. Za dva roky byl povýšen na kapitána a stal se náčelníkem oddělení. Dostal pod velení skupinu rychlého nasazení. Navrhli mu, aby dokončil Akademii generálního štábu, nebo

v krajním případě Školu FSB. Nakonec Ratnikov souhlasil se školou, ale bez velkého nadšení. Operativní detektivní práce lovce zločinců a prodavačů státních tajemství se mu líbila a nechat ji být jenom kvůli kariéře se mu nechtělo. Na druhou stranu mu bylo jasné, že musí jít dál, myslet na budoucnost a tudíž že musí studovat.

Semestr mu začínal už v říjnu a doba, po kterou mohl pracovat se známými lidmi, špičkovými profesionály ve svém oboru, se čím dál tím víc krátila. Bylo nutné tím časem šetřit a pořádně ho využít.

Samozřejmě že Těrentij mohl slavit narozeniny i v Moskvě, kde žila jeho matka. Po otcově nečekané smrti v devadesátém devátém na srdeční infarkt bydlela sama v třípokojovém bytě v osmipatrovém domě v Staropetrovské cestě přímo naproti stadionu Anvantgardu. Máma už dávno synovi navrhovala, aby se z Golycina přestěhoval k ní. Za prvé však Těrentij miloval svobodu, za druhé měl v Golycinu pěkný byt a za třetí ústředí služby bylo také v Golycinu, takže do práce neměl daleko. Teď, když začne chodit do školy, bude nutné přestěhovat se k matce, protože dojíždět z Golycina by bylo příliš nákladné.

Jedenadvacátého června bylo vedro, a tak se Těrentij oblékl lehce a do bílého – vzal si košili s krátkým rukávem a kalhoty. Přibližně stejně vypadali všichni pozvaní, jako kdyby nakupovali v jednom butiku. Takle situace vyvolala smích a mnoho žertů, takže oslava začala vesele a příjemně, přestože muži byli zvyklí chovat se spíš nenápadně a tiše.

Ratnikov dostal hodinky, foukací harmoniku, přehrávač, dvě baseballky, sportovní boty, dvě bonboniéry a květiny. Děvčata ho zlíbala ze všech stran, a když s Germanovou pomocí odstranil z tváře všechny stopy rtěnky, bylo možné pronést první přípitek na oslavencovu počest.

Vypili šampaňské a objednali si víno. Ze všech pozvaných jenom Valja, přítelkyně Slávka z Těrentijovy skupiny, víno nepila. Ostatní moc nepili, a když, tak pivo nebo suché víno. Sám Ratnikov nepil vůbec, povoloval si dva doušky šampaňského, a to jen k velkým svátkům.

Rozhovořili se o víně a zjistili, že Gera Alexejev je velký znalec francouzských vín. Pracoval v obchodním domě Rusimport jako manažer a dobře znal předmět debaty.

„Osobně se znám s ředitelem vinařské firmy Louis Jeaudeau,“ hrdě oznámil German, „s panem Pierrem Henrim Gajeuem a také s jejich obchodním ředitelem Markem Dupenem. Takže mohu tvrdit, že Louis Jadeau je jedna z nejlepších firem v oblasti burgundských vín. Vyzkoušel jsem prakticky všechny francouzské odrůdy, dovolím si tvrdit, že burdundská vína jsou opravdu něco!“

„Dokaž to!“ požádala Germana Věra.

„Bylo mi hned jasné, že budu trpět za svá slova,“ usmál se German. „Ale připravil jsem se na to. Hned to donesu.“

Vstal a vyšel z nevelkého, ale příjemného sálku, kde pořádali mejdany známí literáti.

„Stejně, já miluji moldavská vína,“ řekl Slávek, modrooký atlet s důlky ve tvářích. „Možná je to proto, že se nestává tak často, aby se člověk dostal k francouzskému vínu a pořádně se z něj zmrskal.“

Všichni se zasmáli.

„Kam šel?“ zeptal se Žora Pučkov, robustní a bradatý mladík, který vypadal jako mladý mnich.

„Pro láhev vína,“ vysvětlila mu Věra. „Nechal ji v autě. Gera je opravdový workoholik a někde dostal láhev příšerně ušlechtilého starého vína.“

„Co je to za značku?“

„Mám dojem, že Corton-Charlemaine Grand Cru.“

„Hergot! To zní jako písnička. Nu což, vyzkoušíme, pokud velitel nemá výhrady. Veliteli, jakou máš náladu? Nemáš nějaké námitky?“

„Jeden doušek!“ nařídil stroze Ratnikov a vyvolal tím opět salvu smíchu.

„To je dobře,“ souhlasila Věra. „Takové víno je drahá radost.“

„Radosti musí něco stát,“ poznamenal Slávek, „aby to nezpůsobovalo devalvací citů. V Americe se všechno dá koupit levně a jaká je v tom výhoda?“

„Podle úrovně života jsou výhody,“ řekl melancholicky Žora Pučkov. „Někde jsem viděl rating OSN o životní úrovni ve světě. Rusko zaujímá až sedmdesáté druhé místo. Z čehož vyplývá, že nám, Rusům, i jeden doušek přináší veliké uspokojení.“

Děvčata vyprskla.

„Ostatně, kde je náš vínotvůrce? Možná, že by bylo vhodné pomoci mu donést sem tu láhev.“

Ratnikov se zaposlouchal do hluku doléhajícího sem zpoza dveří, trhnutím je otevřel a uviděl rvačku – čtyři potetované frajery, kteří kopali do ženy v bílé zástěře na zemi a uhýbajícího Germana, který si tiskl láhev vína k břichu. Snažil se je zklidnit hubeňoučkový policajt.

Těrentij bleskově vyhodnotil situaci a pustil se do díla. Za několik desetin vteřiny ukončil rvačku. Jednoho mladého rváče, který měl v ruce láhev piva, sekl hranou dlaně do nosu. Druhý odletěl ke stěně místnosti po ráně do ucha. Třetí dostal ránu do kostrče. Vřeštivě zavyl, dosedl na podlahu se zkřivenou tváří a držel se za zadek. Čtvrtému mladíkovi, nejnamakanějšímu, který měl kolem krku zlatý řetěz, vyvrátil ruku, složil ho tváří k zemi a laskavě mu domlouval:

„Žádám vás, abyste se položil tváří dolů.“

Kývnutím přivolal vyděšeného policistu.

„Máte želízka?“

„N-ne,“ vykoktal strážce pořádku a oči mu zatěkaly kolem. „Pusťte ho... propustí mě...“

„Za co?“ podivil se Těrentij a zarazil gestem ostatní.

„To je Šedivka... Sergej Kustarnikov, syn státního poslance...“

„A co? Má snad povoleno mlátit lidi?“

„N-ne, ale... poslanec... oni přece... všechno...“

„Všechno ne. Konejte svou povinnost!“ Těrentij pustil rváče a pomohl vstát plačící ženě, a potom zvedl i Germana. „Nezlámali vám nic? Co se vlastně stalo?“

„Ty hajzle! Živého tě do země zakopu!“ vyskočil plavovlasý bejček a vrhl se na Ratnikova s nožem...

A zřítil se na zem po nenápadném Slávkově úderu a zvrátil oči v sloup.

„Vešel jsem dovnitř a oni ji bili,“ vysvětloval German a jednou rukou se držel za bok.

Měl rozbitý ret a pod okem mu natékala fialová podlitina.

„Tak jsem se do toho zamíchal. Samozřejmě... A pak začali mlátit i mě. Dobře, že se jim nepovedlo rozbít láhev.“

„Chtěli vodku,“ hlesla barmanka, „ale my vodku nemáme... tak se začali vztekat... hajzlové prokletý! Tady nebudu pracovat! Chodí sem skoro každý den a nedají člověku v klidu žít. A tihle slaboši je ještě kryjí!“

Barmanka vrhla na policistu vražedný pohled a vyšla ven. Držela se za hlavu.

Policista se omluvně usmál a rozhodil rukama.

„Copak jsem je sem přivedl? Nemůžu za to, jací jsou jejich rodiče. Já bych taky na jejich místě...“

„Vy je jen tak pustíte?“ divil se Slávek.

„N-ne, ale... vy nevíte, co se tady dělo doopravdy. Možná jim začala nadávat...“

„Připustíme to, a co? Za nadávky kopance?“

„Já jsem to viděl na vlastní oči,“ zkřivil rty German, „a zamíchal jsem se do toho... a taky jsem si to odnesl! Mohu všechno dosvědčit.“

„Co se tady děje?“ rozlehl se místností čísi opovržlivě nespokojený, leč sebejistý hlas.

Do baru vešlo několik důstojně vyhlížejících, dobře oblečených mužů. Dva byli postarší, tak kolem padesátky, dva mladší a rozložitější. Ten nejtlustší, s třemi bradami, jako kdyby z oka vypadl blondákovi, který se vrhl na Těrentije s nožem. Byl to poslanec Kustarnikov, otec toho klacka.

„Tak co se tu děje?“ průbojně pokračoval tlouštík, přelétl Ratnikovovu skupinu nedobrym pohledem a došel ke svému synovi. „Co se tady válíš? Co je to za rámus?“

„Tihle kretění mě zmlátili!“ zachrčel mladík. „Je to přímo zvěř!“

Tlouštík našpulil rty, podíval se na Těrentije a jeho přátele. Zamračil se na policistu:

„Potvrzujete sdělení mého syna?“

„E-e-e-e... já... e-e-e... ch-chápejte...“

Těrentij popošel kupředu a naklonil se k poslanci:

„Chcete spravedlnost? Mám ji. Váš synek si půjde s kamarády odsedět sedm let, jestli se vám nepodaří najít nějaké polehčující okolnosti. Chápete to, pane dobrý?“

Dva mladí muži, Kustarnikovův doprovod, se pokusili přiblížit k Těrentijovi ze stran. Byli to evidentně poslancovi osobní strážci. Vstříc jim však vyrazili Slávek a Žora a poslancova ochranka evidentně nechtěla žádné problémy.

Poslanec zbrunátněl a chtěl něco říct, ale narazil na Ratnikovův ledový pohled a rozmyslel si to. Znova se otočil k synovi:

„Co jsi tady zase natropil? Zakázal jsem ti...“ zarazil se.

„Já jsem nevinnej! Oni mě napadli první!“ odsekl mladík oblečený do jeansů a černého trička s lebkou na hrudi.

„To není pravda,“ nevydržel to German. „Ta slečna ti něco řekla a tobě se to nelíbilo. Srazil jsi ji na zem a tvoji kamarádi ji začali kopat. Potom jsem přišel já...“

„Všechno závisí na vás,“ řekl Těrentij. „Musíme sepsat protokol, zavolat vyšetřovatele a dál už to půjde podle zákona. Svědků je až až, takže tihle mladí cucáci nemají kam uhnout.“

„Je ti jasné, do čeho ses zamíchal?“ pohnul se k němu poslancův společník.

Byl bledý, s velkou pleší, v dobře ušitém obleku s brilantovou jehlicí v kravatě.

„Na prach tě...“

„Počkej, Semjone Ivanoviči.“ Poslanec rozevřel tučné rty v pohrdavém úsměvu. „Tenhle mladý člověk nechápe situaci. Když bude třeba, najdu jakékoli svědky...“

„Když bude třeba, povolám sem jednotku rychlého nasazení,“ vlídně opáčil Těrentij. „Převezou nás všechny na nejbližší policejní oddělení jako spoluúčastníky a svědky napadení ženy a spolupracovníka jedné vážené firmy.“ Ratnikov se otočil ke Germanovi. „Jak ti je Gero? Pomůžeme pánům přivonět si k jejich vlastní...“

Kustarnikovovy oči se zúžily.

„Co jsi zač, mladíku?“

„Nejsem žádný mladík, ale kapitán FSB Ratnikov,“ Těrentij poslanci z dálky ukázal své doklady. „Seržante, konejte svoji povinnost. Zavolejte posily, nebo zavolám já naše.“

„A možná to ani nestojí za to,“ nerozhodně prohodil German. „Ať jdou do háje! Pokažme si oslavu.“

„Už je stejně pokažená a těm ‚mladíčkům‘ je nutné ukázat, kde je jejich místo,“ zabručel Žora Pučkov.

Kustarnikov a jeho suita si vyměnili pohledy. Muž s brilantovou jehlicí popošel k Ratnikovovi, snížil hlas a zkusil se pousmát:

„A vy jste se v mládí nikdy nepoprál? Kluci zblbli, to máte pravdu. Ale nebylo to myšleno zle, mají jenom moc energie. Pět tisíc odstupného bude stačit? Ať skončíme tenhle blázinec.“

Těrentij se podíval na své podřízené. Jejich „firma“ nedoporučovala svým spolupracovníkům míchat se do choulostivých situací. Ale na druhou stranu nechat bez potrestání chuligány, kteří se spoléhali na své vlivné tatíky, znamenalo dát jim jenom další důvod počítat se mezi výjimečné lidi, kteří si mohou dovolit všechno.

„Zavolej patrolu, Veňo,“ řekl s těžkým srdcem Ratnikov. „Barmanka říkala, že sem chodí otravovat pravidelně a dělají tady binec a výtržnosti. Je nevyšší čas udělat tomu konec.“

Poslanec Kustarnikov opět zrudl.

„Já tě... Odtamtud vyletíš!“

„Slyšeli jste to?“ otočil se Těrentij ke svědkům.

Už jich tady bylo deset.

„Vyhrožoval mi!“

„Mám to natočené,“ hlásil Veňa Dorofějev a ukázal svůj pracovní diktafon.

„Výborně!“ Těrentij se otočil k policistovi. „Tak už začněte něco dělat, seržante! Jinak i vás povolám k zodpovědnosti za nečinnost!“

Zpocený strážce pořádku vypadal zbědovaně. Rozhodil rukama a podlézavě se koukl na poslance. Pak falzetem řekl:

„Pane Kustarnikove... e-e-e... a vy ostatní... jste zadrženi... Žádám vás, abyste zůstali v místnosti až do vyřešení... e-e-e... situace...“